

ALI HAZELWOOD

MATE

— A TÁRS —

Dream
válogatás

Serena Paris árva, nincs falkája, és egyetlen a fajtájából. Úgy volt, hogy ha előlép, mint az első ember-vérfarkas hibrid, az majd a két faj közötti évszázados viszálykodás lezárásához fog vezetni. Ehelyett csak célponttá tette, egyenesen a vérfarkasok, vámpírok és emberek kegyetlen, gyilkos politikai csatározásainak középpontjába lökve őt. És ahogy az ellenségei egyre közelebb kerülnek hozzá, csak egyvalakitől várhat segítséget – már ha ő hajlandó megvédeni őt.

Az északnyugati falka alfajaként Koen Alexander megköveteli a teljes engedelmességet. A tekintélyét nem lehet megkérdőjelezni, és csak egy igazi örült merné megfenyegetni a társát. Lényegtelen, hogy Serena viszonzza-e az érzelmeit, semmi sem állíthatja meg abban, hogy megvédje őt. Kerüljön ez bármibe.

Csakhogynem a hataloméhes vámpírok és vérfarkasok az egyetlenek, akik Serena életét veszélyeztetik. Előbb vagy utóbb az eltemetett múltja is utoléri a lányt, és Koen az egyetlen, aki közé és a teljes megsemmisülés közé állhat...

Vajon egy ember hibrid és a vérfalkas alfa képes lehet együtt megküzdeni a sors szeszélyeivel, vagy az egyre erősebb vonzalmukért mindent kockára kell tenniük?

ALI HAZELWOOD

A szerelem elmélete és A szerelem képlete The New York Times toplistas szerzője, emellett agykutatásról szóló tanulmányokat publikál, amikben nem smárol senki, és nem mindig élnek boldogan a végén. Olasz származású, élt Németországban és Japánban is, majd az Egyesült Államokba költözött, hogy ott PhD-képesítést szerezzen idegtudományból. Most már egyetemi tanár, ami halálra rémíti. Amikor nem dolgozik, akkor fut, cake popot eszik, vagy sci-fi filmeket néz a két rajta uralkodó macskájával (és kicsit kevésbé macskás férjével).

Tudj meg többet a sorozatról:

www.alihazelwood.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Imádtam a Mate – A társat! Ali Hazelwood igazán különleges dolgot teremtett Serena és Koen románcával. A kapcsolatuk annyira igazinak és erősnek érződött. Serena okos és határozott, Koen pedig a védelmező és sebezhető tökéletes keveréke. A köztük lévő kémia zseniális: minden pillantás, minden évődő megszólalás, minden csendes pillanat lenyűgözőtt!”

Amazon

„Serena és Koen bimbózó románca, ahogy eljutottak az óvatos feszültségtől a lelkükig hatoló szerelemig, zseniális. Érzelmes, vicces, romantikus és gyönyörűen megírt történet, ami veled marad jóval azután is, hogy befejezted a könyvet. A két főszereplő tökéletesen kiegyensúlyozza egymást, és nem tudtam eleget olvasni róluk.”

Goodreads

„Szuper paranormális románc, és Ali igazán az elemében van ebben a műfajban. Nem maradnak el a nevetségesen nagy és túlvédelmező férfiak sem, na meg azok az imádni való fordulatok, amik egy kortárs románcba talán nem férnének bele. Vicces, szellemes és romantikus történet!”

Bookish Delights

Dream
válogatás

ALI HAZELWOOD

MATE

— A TÁRS —

— részlet —

Dream
válogatás

1. FEJEZET

*A lány darabokra szedte és újra összerakta.
És ehhez alig egy másodperc kellett.*

Napjainkban

HA LÉTEZIK OLYAN, hogy ideális éjszaka a halálhoz, akkor ez nem az.

Rengeteg baj van veled. Rinyálhatnék a közelmúlt felhőszakadásáról, az erőtlen, fokhagymagerezd méretű holdról, és a lemerült telefonomról az éjjeliszekrényen. A fő gond viszont az, hogy csak két ruhadarab van rajtam: bugyi és trikó. A vastag takaróm alatt mindkettő tökéletesen megfelelő viselet lenne. Sajnos azt a faházban hagytam. Amikor hajnali egykor arra ébredtem, hogy valaki betör.

Ősz van. Azon a helyen, amit nagyjából egy éve – amikor még botor módon azt hittem, hogy ember vagyok – Oregonnak hívtam volna. Most, hogy a vérfarkas génjeim átveszik az uralmat, az olyan dolgok, mint a térképészet és az államhatárok komikusan triviálisnak tűnnek, de a lényeg ugyanaz marad: északnyugaton a november hideg, és nem vagyok megfelelően öltözve.

Francos időzítés!, mondom magamnak egy duglászfenyő göcsörtös törzse mögé futva. Ziháló mellkassal nézek le a nagyon is emberi formájú kezemre. Elképzelem a vál-

tozást, az akaratommal akarom elérni, hogy tövig rágott körmeim karmokká változzanak.

Változz farkassá, Serena! Változz kurva farkassá, vagy istenre esküszöm, hogy...

Hogy *semmi*. A testem nem hajlandó megszegényítésre engedelmeskedni. Felnézek az égre, de a hold sokat emlegetett vonzása csak szánalmasan apatikus rántásokra képes. Elfojtott nyögéssel futok tovább az erdőben, meztelen lábfejem megcsúszik a friss sárban. Tucatnyi apró vágás borítja a talpamat és a sípcsontomat. Minél tovább futok, annál halványabb a reményem, hogy a talaj elrejtí vérem vasas szagát.

És már futok egy ideje.

A betolakodó a nyomomban van. Csökken a távolság. A szél elhossa egyre közeledő szagát, és nem tetszik, amit kiolvasok belőle. Vámpír. Élete virágában lévő felnőtt. Lelkes. Az üldözés izgalma bizsergeti, és gerjedelme karcolja gyomrom mélyét. Bármennyire is visszataszító mindez, ez a legkisebb gondom. Mert ha ilyen tisztán érzem a szagát, nagy az esélye, hogy elég közel van ahhoz, hogy...

– Végre, a kurva életbe! – A szavak úgy sziszegnek a fülemben, mint a puskagolyók. A következő pillanatban a hátam egy fatörzsnek csapódik. Nem tudom, mi fáj jobban, a bőrömbe mélyedő fakéreg, a torkomra fonódó kéz, vagy az undorító, tébolyodott bűze.

Az erdőben koromsötét honol. Viszont nincs olyan sötétség, amiben a vérfarkasok ne látnának, ám nekem csak a fele jutott azoknak a klassz farkasgéneknek, vagyis az én éjjellátásom hol működik, hol nem. A vámpír vérszomja így is egyértelmű. Ahogy a kezében tartott kés is.

– Nem vagy túl gyors, mi? – mordul rám.

Na, ne mondd! Elfojtok egy szemforgatást, és kiprérélek magamból egy kiszolgáltatott nyögést.

– Kérem! – könyörgök. A szaga felrobban, mintha arra gerjedne be, ha egy nő ki van szolgáltatva neki – milyen kiszámítható –, úgyhogy adok még neki belőle. – Kérem, ne öljön meg! Megteszem, amit csak akar!

– Amit csak akarok?

Nagyon érdeklí a dolog. Nyöszörögve tágra nyitom a szememet.

– Bármit.

Tekintete bejárja a testemet, mintha felmérné, hogy mire használhatna: szervkereskedelem, csontleves, az udvar karbantartása. Velem ellentétben ő gyors. Természetellenesen az. Kése szédítő sebességgel átvágja elől a selyemtopomat, mélyítve a kivágást.

A rohadék!

Miközben kéjszóvárog, a szaga az egekbe szökik. Vagyis eléggé eltereli a figyelmét az, amit felfedett, hogy alkalmam nyíljon jó hasznát venni az önvédelmi óráknak, melyekre a nővérem kényszerített, hogy elmenjek.

Térd az ágyékhoz.

Lefejelni az orrát.

És kis pluszként könyök a gyomorba. Mármost miért ne?

A vámpír felmordul. Elmormogja a „rohadt kurva” pár változatát. De szabad vagyok. Lehet, hogy nem tudok nála gyorsabban futni, de egy marék földet fel *tudok* kapni és a szemébe *tudom* hajítani, ami elég kárt okoz ahhoz, hogy lelassítsa. Vadul körbejáratom a tekintetemet és... *igen*. Meglátok egy éles, recés követ. Lehajolok, és kézbe veszem.

– Te rohadék *torzszülött!* – A vámpír újra rám veti magát, a hátam mögé csavarja a karomat. Feljajdulok, de a kő a kezemben lapul. Tragikus módon rossz szögben tartja a karomat ahhoz, hogy lesújtsak.

Elméletben tudom, mi a következő lépés – *kerülj közelebb, vidd lejjebb a súlypontodat, fordítsd a testedet, sújts*

le a szabad kezeddél –, és anyám, én tényleg próbálkozom. Sajnos a vámpír pár szinttel jobb egy átlagos harcosnál, és ezekből semmi sem működik.

A gyomrom ekkor kezd igazán forogni. Ennek nem lesz jó vége.

– Engedj... el! – köpöm ki.

– Fogd be! – Ecetes szaga csípi az orromat. Most még jobban be van indulva. Én meg még nagyobb szarban vagyok. – Talán nem szabad megölnöm téged, de azt elérhetem, hogy kurvára fájjon, mielőtt...

– Tényleg megteheted? – szakítja félbe egy férfihang. Valahonnan a fák sűrűjéből érkezik felénk. Telt, lassú szavak, egyszerre baljósak és távolságtartóak. Nincs olyan válasz, ami zavarba hozná ezt a hangot. – Tényleg, cimbora?

A vámpír teste megfeszül. Mielőtt elfojtaná ösztönös reakcióját, teljes, megalázó, csípős félelem szagát érzem.

Lehunyorom a szememet. Kényszerítem égő tudómet, hogy lassan beszívja levegőt. Hagyom, hogy átrendeződjenek a következő tíz percre vonatkozó kilátásaim, olyasmivé, ami... továbbra is szerencsétlen, igen, de leheletnyit kevésbé.

Koen.

Koen itt van.

Minden rendben lesz.

A vámpír maga elé ránt, a torkomhoz tartja a kést. Eltűnődöm, vajon túszként akar-e használni, vagy pajzsként, ami alig ér a mellkasa tetejéig.

– Mit keresel itt? – mordul fel.

Jogos kérdés. Koen többóránnyira lakik innen, és majdnem két hónapja nem járt itt, mióta a kérésemre kitett a faháznál egy tonnányi ellátmánnyal, egy elidőző pillantással és egy gúnyos Jó csevegést a fenyőekkel, gyilkos! mondattal, ami nem igazán illett átható tekintetéhez.

– Azt kérdezted, hogy *én* mit csinállok az *én* területemen? Mi a faszt művelsz, te agyalágyult? – Néhány lassú, ráérős lépés, és Koen előlép a sűrűből.

Más. Mindenki máshoz képest is, de azóta is, hogy utoljára láttam. Fekete haját összefogta a feje tetején, ez a legutóbbi frizurája túlnőtt, zilált változata. Hetek óta nem borotválkozott, és gyanítom, hogy kicsit az alvással is lemaradásban van. A jelenléte viszont a szokásos módon hat rám: rám nehezedik és a földhöz szegez, amikor épp az elillanás határán vagyok.

Alfa.

Mély illata összetéveszthetetlen. Erős és megnyugtató. Tökéletes ellenpontja a vámpír pánikjának.

Aki acsarkodik:

– Kinyírom, ha közelebb jössz!

Koen persze közelebb jön. Olyasvalaki higgadtságával, aki soha nem kételkedett abban, hogy az akarata szerint zúzza össze a világot.

– Ajaj! Serena, azt mondja, hogy meg fog ölni. Benne vagy? – A hangja maga az intellektuális kíváncsiság. Szénszürke szeme határozottan csillog az éjszakában.

– Múlt héten tényleg elfogyott az instant tésztám – recsegem. Nem a legjobb húzásom, mivel a vámpír majdnem kirántja a felkarcsontomat a helyéről. De Koen szájának jókedvű rándulása *majdnem* kárpótolt érte.

– Koen Alexander vagy, igaz? Az északnyugati alfa.

– Bizony ám. *Téged* hogy hívnak, haver?

– Az nem fontos. Ha közelebb jössz...

Koen csettint a nyelvével.

– El kell árulnod a nevedet, vagy nekem kell kitalálnom egyet. Van ötleted, Serena?

A torkomat köszörülöm.

– Tetszik a Bob.

– Bob, a vámpír. Nagyon tetszik.

– *Nem ez a ne...*

– Az, ha a hölgy azt mondja, te szarcsimbók. El akarod árulni, mit keresel a területemen, mielőtt letépek a golyóidat és megetetem veled?

A vámpír nem válaszol, de olyan durván megrántja a karomat, hogy a szemem előtt pontok jelennek meg, és majdnem elveszítem az eszméletemet. Amikor újra megéreztem a hangokat, vicsorogva magához ránt.

– Lehet, hogy túl értékes ahhoz, hogy megöljem, de rengeteg kárt tudok okozni.

– Csak rajta! – A felbukkanása óta először Koen elkapja a tekintetemet. Az égvilágon semmit sem tudok kiolvasni belőle. – Ez a lány sok mindent kibír. Vagy tévedek, Serena?

Valahogy megtalálom az erőt, hogy megrázzam a fejemet; szemenszedett hazugság. És mégis. Lehet, hogy a fájdalom kiváltotta szaglási hallucináció, de szerintem érzem, hogy ez mennyire elégedetté teszi.

– Biztos vagy benne? – kérdezi a vámpír. – Hiszen félig *ember*.

– Te meg félig seggfej vagy. Milyen döbbenetes véletlen!

– Tudod, mind őt akarják. Az interjúja óta a kontinens összes vámpírja őt keresi.

– Aha. Tutira veszem, hogy jó sok élvezboncoló asztalon ott a neve.

– De tudod, mennyit fognak fizetni? – A vámpír hangjában megjelenik egy győzködő él. – Mivel én viszem el nekik a hibridet, én szabhatom meg az árat.

– Naná. És tuti nem fognak kinyírni abban a pillanatban, ahogy átadod nekik.

A vámpír felhorkan.

– Okosabb vagyok ennél. Én találtam meg először, de szerinted csak nekem kell a jutalom? Mások is jönnek majd

utánam. Amint rájönnek, hogy menedéket nyújtasz a lánynak, falkában érkeznek majd. Biztos vagy benne, hogy az életed hátralévő részét azzal akarod tölteni, hogy egy fél-embert védelmezel? Hadd szabadítsalak meg tőle! Nézz félre!

– Ami az ajánlatodat illeti, Bob, ez itt kurva gyenge.
– Koen kitarja a karját. – *Én* mit nyerek ezzel? Valamit ajánlanod kellene cserébe, elosztjuk a jutalmat, lemosod a kocsimat...

– Azt mondják, a lány a társad.

Mintha az erdő hallaná a szavakat. Mintha *megértené* azokat. Egy röpke másodpercig minden élőlény, minden levél, minden vízcsepp mozdulatlanra dermed, mintha Koen reakcióját várnák.

– Igazán? – Továbbra is nyugodtan jön tovább. Sétál-
gat az éjszakában. Mint aki körbejár egy múzeumban. Az
égvilágon nem nyomasztja semmi.

– Igen. És tudod, mit mondanak még?

– Fogadok, hogy mindjárt elmondod.

– Hogy visszautasított téged.

– Ó, jaj! – Nem tűnik úgy, hogy Koennek ez fáj. – És a támadhatatlan okfejtésed szerint boldogan bosszút állok rajta azzal, hogy átengedem neked.

– Nem lenne jobb? Egyszer s mindenkorra végezni veled?

Koen felemeli a kezét, mire a vámpír összerezzen. De csak a halántékát masszírozza, ahogy egy kimerült szülő tenné. Azon tűnődik, hogy a totyogós gyereke miért dug fel egy újabb zsírkrétát az orrába.

– Haver! Ki kell nyírjalak, és Jorma emiatt rám szó majd egy rakat papírmunkát. – Felsőhajt, és a hangjában rejő türelmetlenségtől megfagy az ereimben a vér.

De a vámpíré nem. Mert ezután ezt mondja:

– És csinos, igaz?

Teljesen mozdulatlaná dermedek. Koen is.

– És most nincs olyan helyzetben, hogy bárkit *vissza-utasítson*.

Semmi válasz.

– Érted, mire célzok, *alfa*?

Koen viselkedéséből a megjátszott lazaság minden nyoma eltűnik. Teste összes atomja teljes készültségben van, a préda felé fordul. *Felém*.

– Mint mondtam, a lány gyönyörű szép. Nem zavarna, hogy odadobjam neked, miután végeztem vele – ajánlja. Koen szeme bosszús gombostűkké húzódik össze, és a szaga olyan egyértelmű viszolygásról árulkodik, hogy még a vámpír is tudja, visszavonulót kell fűjnia. – Vagy elszórakozhatsz vele te. Aztán elviszem őt, és nem kérdezek semmit. Nem lenne kinek panaszkodnia.

Egy bagoly huhog a távolban. Visszatartom a lélegzete-
met, várom, hogy Koen szóljon a vámpírnak, hogy húzzon a picsába, de a csend hosszúra nyúlik, a szeme elhomályo-
sodik, és egy idő után...

Koen *bólint*.

A szívverésem felgyorsul.

Nem. Nem tenné. Soha nem tenné.

– Koen? – szólalok meg. Félig kérdés, félig rimánkodás.

– Védelmemre szóljon, Serena... – Koen felhúzza a vál-
lát. – Veled mindig kurvára van valami.

A bőrömön mindenhol jeges bizsergést érek.

– Ne! Ne tedd! Koen, *ne*...

– Bátorkodom nekikezdeni – közli a vámpír, és mielőtt
eltűnődhetnék azon, hogy mire céloz, szabad keze letolja
a felsőm szakadt felét a vállamon.

Koen tekintete úgy időzik majdnem meztelen mellka-
somon, mintha nem lennék több egy húsdarabnál. Egy
felbecsülésre felajánlott áldozatnál. Valaminél, amit arra

alkottak, hogy használjon. Nézem, ahogy a pupillája fura táncot jár, érzem a szaga változását, mielőtt azt mormogja:

– Látod, így kell üzletet kötni. Tudtam, hogy képes vagy rá, Bob.

Újra azért imádkozom, hogy a testem farkas alakot öltjön. Újra fütyül rám. Dühödt mordulással vergődni kezdek a vámpír markában, kétségbeesetten próbálok szabadulni. De erősebb, mint én, Koen pedig valószínűleg erősebb, mint mi ketten együtt. Egyiküket kiüthetném, nekem akkor is annyi lenne.

Szorogatom a követ a tenyeremben, de ahogy magához ránt, továbbra sem tudom használni.

Rémület cikázik át a testemen. A mellkasomban lüktet.

– A tiéd, alfa. Tégy vele, amit akarsz! – A vámpír zihálva, ellenszenvesen felröhög. Leereszti a kését, és pár centit előrelök, anélkül, hogy elengedné a csuklómát. Úgy bűzlik, mint aki tudja, hogy nekem annyi. *Győzött.* – Talán még élvezné is?

Koen mérlegeli az ügyet, miközben közelebb lép, elég közel ahhoz, hogy érezzem a forróságát, és kimutassam felé a fogamat, miközben a vámpír markában vergődöm. Ez nem lehet igaz. *Az alfa megvéd,* mondja egy nyugodt vérfarkashang, ami a csontjaimban él. *Az alfa az otthon. Koen nem olyan.*

Kivéve, hogy nem vagyok annyira biztos ebben.

Koen megáll előttem. Úgy bámul, mintha a rendelkezésére állnék, és ja. *Pontosan* olyan.

– Tényleg? – tűnődik, a hangja halk és telt, tekintete simogatja az arcomat, elidőzik meztelen melleimen. Még közelebb jön, és a jelenléte úgy borít be, mint egy meleg takaró. A szaga kinyílik az orromban, biztonságos, megerősít, olyan lélegzetelállítóan tökéletes, hogy egy pillanatra

megfeledkezem a mögöttem álló vámpírról, a talpamba fúródott tűlevelekről.

– Kérlek! – suttogom, de nem hiszem, hogy Koen hall. A kezét az arcomhoz emeli. Ráfonódik, a hüvelykujja az alsó ajkamba nyomódik.

– Úgy lenne, Serena? Élveznéd?

Újra pánik támad a mellkasomban. Vadul rázom a fejemet. *Nem. Nem.*

– Hát akkor... – A tekintete ellágyul, és félig beletörődő, félig jókedvű sóhajt hallat. – Jobb, ha használod a kezeden lévő követ, gyilkos.

Kell egy pillanat, míg megértem, mit mond, és hogy észrevegyem, hogy a vámpír szorítása lazult a csuklómon. Kiszabadítom a karomat, és olyan könnyen szúrom a kő recés peremét a hasába, hogy az szinte unalmas.

– Mi a... – A vámpír összegörnyed. Épp készülök újra megütni, de visszapattan és a földhöz csap. A feje fölé emeli a kését, a torkomat célozza. – Te rohadt *ribanc*...

Felhördülve elhallgat, mintha hirtelen lesújtana rá egy felismerés. Kidülledt szemmel néz le rám, a szája tátva, és szinte azt várom, hogy... bocsánatot kérjen? Aztán, miután felköhög egy kis eperfa színű vérpatakat, elveszíti az egyensúlyát. Figyelem, ahogy összeesik, rémülten rogy össze mellettem, arccal egy mohahalomba zuhan.

Többé *nem* moccan.

Én sem. *Nem* tudom, mit árul el ez rólam, de képtelen vagyok *nem* bámulni a hátán lévő mély, karom alakú sebektől bugyogó vért, miközben fémes szag keveredik a föld illatával.

Sokára tudok lenézni a testemre – ami csodával határos módon sértetlen, ha nagyrészt meztelen is –, aztán Koenre, aki pofátlanul közönyös. Bárki más felsegítené, de az északnyugati falka alfája *nem*. Helyette lassan csóválja a fejét,

és kezét, amivel az előbb megölt valakit, az ingébe törli. A sötét ibolyaszínű csíkok furán szép festményt alkotnak a fekete-fehér kockás vásznon.

Beletelik egy kis időbe, hogy eszébe jusson, hogy létezem.

– Jó estét, Serena! – A pár pillanattal korábbi intenzitás tovalett, és közönyösnek hangzik. Talán tudja, hogy egy csepp együttérzés ledöntene a lábamról. Talán tényleg nem érez velem együtt, és soha nem is érzett, tényleg magasról tesz mindenre. – Hogy telt az este?

– Eseménytelenül – válaszolom recsegve.

– Igen? Szarul nézel ki.

– Na ne! – Jéghideg verejték gördül végig a halántékon a melleim közé, melyeket gyorsan eltakarok, amennyire csak tudok. – Így beszélsz szeretett társaddal?

Egy szemöldök felkúszik.

– Azt mondtam, a társam vagy. Nem azt, hogy szeretlek.

Rövid, felháborodott nevetés tör elő belőlem, de legalább nem sírok. Klassz megőrizni azt a kevés méltóságot, ami maradt, miközben Koen hűvösen végigmér és leguggol mellém.

– Mennünk kell! – mondja nekem.

– Hová?

– Az Odúba. – A hátam és a térdem alá tett karral felemel. A hideg távoli emlékké válik. – Az erdei elvonulásnak vége, gyilkos.

2. FEJEZET

– Kurvára kizárt.

– Ha te nem mondod el neki, Koen, végül úgyis rájön.

– Hogyan? Ellopja a naplómát? Tud gondolatot olvasni?

Lowe védelmére legyen mondvá, kissé zavarba jön.

– Nem fogom eltitkolni Misery elől. Ő pedig előle nem fogja eltitkolni.

– Ó, menj a francba! Jobban tetszett, amikor magányos, szomorú és depressziós voltál. Figyelj, elmondom Serenának, és aztán? Soha semmi nem lehetne a dologból, akkor sem, ha érdekelné.

– Ha nyilvánosságra hoznánk... Ha ő az északnyugati alfa társa, egyetlen vérfarkas sem fog ártani neki. Akár hibrid, akár nem.

Düh és felháborodás elegye kavarog Koen gyomorszájában.

– Egyetlen vérfarkas sem fog ártani neki, mert ott leszek, hogy kurvára kinyírjam őket.

– Tényleg? Misery itt van, Serena pedig Miseryvel akar lenni. Nem leszel a közelben.

– Akkor be kell költöznöm a Moreland-birtokra. A falkám elvezeti magát.

De Lowe csak néz rá – úgy, mint amikor tizenkét éves volt, és már akkor is kurvára túl komoly a korához képest, mintha a földet tartó oszlopokat

az összeszorított záróizmái tartanak –, és Koen ezt sosem tudta elviseelni. Akkoriban csak arra vágyott, hogy megvédje Lowe-t a vérfarkas lények förtelmétől. Mint ahogy most is.

– Kurva idegesítő tudsz lenni. – Koen végighúzza a kezét az arcán.

– Aha. – Lowe feláll. – Remek példaképem volt.

Négy és fél hónappal korábban

Délnyugati terület

KOEN ALEXANDER ELSŐ hozzám intézett szavai:
– Nincs bedugva a konnektorba.

Igazán emlékeztetek.

Biztos vagyok benne, hogy minden nagy szerelmi történet így kezdődik: egy lány próbál bekapcsolni egy laptopot, és egyre erőszakosabban nyomkodja a bekapcsológombot. Egy hatalmas, kockás inges férfi, összefont karral nekidől az ajtógombnak, és szkeptikusan nézi őt. Az egót porrá zúzó kínos helyzet, amikor nem épp kiváló első benyomást tesz valakire, akit a barátaid szeretnek és tisztelnek.

Koen pár órája jelent meg Lowe felhajtóján, Lowe kishúgával a nyomában, és így kezdődött a most a földszinten zajló családi egymásra találás. Amikor Ana csacsog, Misery úgy tesz, mintha nem imádná őt, Lowe pedig úgy tesz, mintha nem figyelne áhítattal, hogy Misery sikertelenül próbálja leplezni imádatát. Cukik, és megérdemelnek némi egyedülletet.

Misery a legjobb formájában van. Én talán nem a legrosszabb formámban, de az biztos, hogy még van mit fejlődnöm.

Az elmúlt két hónapban vámpírterületen raboskodtam. Biztosra vettem, az elrablásom azzal zárul, hogy a lépemet mosómedvével etetik meg, vagyis kaptam egy második esélyt az életre, amivel még nem egészen tudom, mit is kezdjek. Lassan bandukolok térben és időben, soha nem vagyok túl logikus, folyamatosan túl sok inger ér. A hónapokig tartó csend után a suttogás túl hangos. Úgy érzem, hogy a kabócák csakis arra koncentrálnak, hogy beszakítsák a dobhártyámat. A bőröm vagy tűzforró, vagy egy gleccser. Mostanában szeretek egyedül lenni. Úgyhogy felosontam Lowe irodájába. Leültem egy bőrszékre. Fogtam egy laptopot, és azt a radikális döntést hoztam, hogy megnézem az e-mailjeimet.

Itt talált rám Koen, és úgy döntött, kioktat elektromosságból.

– Ó! – Rápillantok az igen, nagyon is himbálódzó kábelre. – Pff. – Elmosolyodom, próbálom a megfelelő mértékben adni az önvádloán feszengőt, és keresek egy konnektort.

– Balra – jegyzi meg.

Megfordulok.

– A *másik* balra.

Szeretnék kimenni, lenyelni egy tarajos sült és megvárni, hogy a belső vérzés végezzen velem. Helyette félreteszem a laptopot, és felálllok.

– Koen, igaz? Örülök, hogy megismerhetlek. – Kezet nyújtok... amit úgy tűnik, nem fogad el. *Oké*, gondolom, és a kezemet a hátsó zsebembe rejtem.

Ez talán valami vérfarkasdolog. Talán azoknak, akikkel Koen kezét ráz, meg kell ütniük egy IQ-küszöböt, ami rám nyilván nem érvényes. Misery említett valamit arról, hogy „kivételesen nagy seggfej” – ami tőle ritkán hallott bók, úgyhogy ha Koen nem kedvel engem, nem fogom itatni az

egereket. Fontosabb dolgok foglalják le az agykapacitáso-
mat.

– Szükséged van valamire? – kérdezem udvarias mosoly-
lyal.

– Hogy beszéljünk. Van egy perced?

– Persze. Mizu?

Nem árulja el. Helyette néz, néz és tovább néz. A szeme...
nem fekete. Nem is szürke. Valahol a kettő között. Elmél-
kedő. Olyan, mint a kátrány: nyúlós, ragacsos, jól elhelye-
zett csapda. Képtelen vagyok elfordítani a tekintetemet, de
nem is tudom állni a pillantását.

– Azért jöttél, hogy megnézd a hibridet? – kérdezem
ellenségeskedés nélkül. A vérfarkasok, akikkel eddig talál-
koztam, csakis kedvesek voltak velem, és a kíváncsiságuk
szerény ár a szíveslátásukért. Főleg, hogy a legtöbb ember
azonnal lelőne. – Itt vagyok. – Megpördülök, hogy a leg-
jobb háromszázhatvan fokos látványt mutassam aberrált
lényemből. – Őszintén, szerintem csak embernek látszom,
de... – Elakadok, mert a szeme... Nem normális, amit
művel. Parázslík, összeszűkül és...

Koen felmordul, hátradönti a fejét, megmutatja erős
nyakát és ugráló torkát.

– Mi a büdös francot tettem, hogy ezt érdemlem? –
dohogja.

– Tessék?

– Igazából most jut eszembe... – Leengedi az állát, és
felsóhajt. A hangja mély és rekedt. – Életem nagy részében
egy rohadék voltam, azt.

– Én... nem tudlak követni.

Nehéz léptek dobolnak felfelé a lépcsőn. Lowe az, csat-
lakozik hozzánk, és megkérdezi:

– Elmondtad neki?

– Még nem.

Lowe bólint, és ez az első jel, hogy Koen bármit is akar tőlem, az valószínűleg kicsit komolyabb, mint a *Kérdezhetek a hibrid étrendedről és izomzatodról, és hogy ősszel vedlesz-e?*

– Hol van Misery? – kérdezem hirtelen rémülettel. – És Ana?

– Jól vannak. Mindketten a földszinten. – Lowe elhallgat. – Akarod, hogy Misery itt legyen?

– Én... – Igen. Nagyjából. De az is hiányzik, hogy működőképes felnőtt legyek, aki a vámpír-védőhálója nélkül is boldogul. – Nem.

Lowe Koenhez fordul.

– Tényleg most akarod neki elmondani?

– Akár most is megtehetem.

A két férfi áll, némán néz. Lowe úgy, mintha egy sebesült kiscica lennék, amit azért akar sarokba szorítani, hogy beadhasson neki egy szurit. Koen pedig... Őt nem tudom jól olvasni, aminek valószínűleg ahhoz lehet köze, milyen ijesztőnek találom.

Vagy a sebhelyek miatt. Például a három párhuzamos karomnyom miatt az arcán. A közepső a leghosszabb: a homlokán kezdődik, kettéosztja a szemöldökét, és vékony, egyenes vonalban folytatódik az arcán. Kicsik is vannak a felső ajkán, az álla tövénél, a kulcscsontja alatt. De egyik sem éhes, vörös vagy új. Egyik sem arról árulkodik, hogy harcra vágyna.

És nagy... mármint *nagy*. Csak néhány centivel magasabb Lowe-nál, de körülbelül kilencvenszer félelmetesebb. *Azért, mert Lowe háziasítottnak tűnik, magyarázza egy bölcs, ösztönös hang a koponyám mélyéről. Lowe képes uralkodni magán és visszafogni magát. Koen egy joker kártya. Koen nyers. Koen megteszi, amit csak a...*

– Te vagy a társam – jelenti ki. Kevés érzelemmel.

Olyan kevéssel, hogy biztosan rosszul hallottam. Megtanultam a főiskolán. Választható nyelvészet, harmadévbén. *A nyelv ritmikus mintázata hozzájárul a hallásértéshez.*

– Tessék?

– A vámpírral közel álltok egymáshoz, igaz? – kérdezi, eltelve azzal a nyugalommal, ami a közönnyel határos. Szórakozik velem? – Elmagyarázta, mi az a társ?

Lassan bólintok.

– Ami Misery Lowe-nak, az vagy te nekem.

Ó.

Ó?

Ó.

– Ez egy izé... végleges diagnózis?

Az ajka megremeg.

– Attól tartok, nincs rá gyógymód.

– Értem. – A torkomat köszörülöm. – Hát, ez a kapcsolat gyorsan komolyra fordult, az biztos.

A szavai megleptek, de az, ahogy a szeme sarka jókedvűen ráncolódik, tízszeresen sokkol. A nevetése mély és meleg, amitől kihagy a szívverésem.

– Fogalmad sincs, kölyök.

Összefonom a karomat.

– A helyzet ismeretében tényleg kölyöknek kellene hívnod?

– Nem köteleződtem el mellette. Mit szeretnél inkább?

– Hát, ott az igazi nevem. De ha ragaszkodsz egy becenévhez, jobban tetszene valami, ami inkább...

– Inkább?

– Harapósabb.

Felszalad a szemöldöke.

– Gyökérkezelés?

– Nem. Ne már, tudod, hogy értem. Valami, ami félelmet ébreszt.

– Tőzsdeösszeomlás.

– Oké, talán kevésbé félelmet, mint... ámulatot. Harcoshoz illőt.

Szkeptikusan mér végig.

– Mennyi is vagy? Százötvenkét centi?

– Annál hat centivel magasabb. És csak hogy tudd, a múltkor ezek a tömzsi lábak több vámpírt is hazavágtak.

– Megy ez neked, gyilkos!

– Srácok! – Lowe hangja megriaszt. Elfelejtettem, hogy itt van. – Vissza kellene térnünk az aktuális üggyhöz.

Koennel gyors *elhiszed, mennyire idegesítő?*-pillantást váltunk.

– Szerintem a beszélgetés azon részének vége – közli Koen, és szórakozottan ellöki magát az ajtótól. – Tájékoztattam őt. Megértette. Mind folytathatjuk a normális tevékenységeinket, például falkákat irányíthatunk, vagy... – a laptopomra pillant – bojkottálhatjuk a konnektorokat.

Visszafojtok egy mosolyt.

– *Egyszer* elfelejttem, és...

– Serena. – Lowe az. Megint közbeszól. – *Tényleg* érted, hogy mit jelent ez? – A hangjában érződő sürgetés zavarba ejtő ellentétben áll Koen közönyével.

És ekkor sújt le rám az egész súlya.

Nem. *Nem* értem. Mert nem álltam meg, hogy *végig-gondoljam a dolgot*.

– Ez... Azt jelenti, hogy ő... – A társdologgal kapcsolatban Misery szűkmarkúan bánt a részletekkel. És Lowe sem igazán osztja meg velem a lelke titkait. – Azt jelenti, hogy kedvel engem?

– Igen – válaszolja Lowe, ami tökéletesen egyszerre szóval meg azzal, amikor Koen azt mondja:

– Nem.

A homlokomat ráncolom.

– Nahát! Így már sokkal világosabban látom a dolgot.
Kösz, srácok!

Lowe sötét pillantást küld Koen felé, aki széles, önelé-
gült mosolyt villant.

– Figyelj, biztos vagyok benne, hogy nagyon is kedvel-
hető lány vagy. De ez nem erről szól.

– *Miről* szól?

Lowe az orrnyergét masszírozta.

– Egy vérfarkas számára egy társ megtalálása fizikai
változások láncolatát indítja el. Misery az első látásra sze-
relembé eséshez hasonlította, és van benne némi igazság,
de...

– Elnézést... – vágok közbe. – Magunkra hagynál min-
ket? – Koenre pillantok, de a kérdést Lowe-nak címezem,
akinek aggodalmas szaga *erős* ellenkezésről árulkodik.

Hogy teljesen őszinte legyek, az, hogy kettesben marad-
jak egy esetleges eszelőssel, aki azt akarja, hogy a postán
rendelt hitvese legyek, *tényleg* szörnyű ötletnek tűnik. De
gyanítom, hogy ha Koen ártani akarna nekem, azt meg-
tehetné, akár bébiszitterkedik felettünk Lowe, akár nem.

Még fontosabb: gyanítom, hogy Koent nem érdekli,
hogy bármi ilyet tegyen.

– Kérlek! – teszem hozzá higgadtan.

Válaszul Lowe kutató tekintetére Koen biccent. Egyszer.

– Hívj, ha *bármire* szükséged van! – kéri Lowe mogor-
ván, aztán sarkon fordul, az ajánlatot érdekes módon
nekem és Koennek is címezve.

Aztán egyedül vagyunk. Valahogy a gyomromat öt
kilóval könnyebbnek érzem. Fura.

– Bejönnél, légy szíves? És, ahh, ülj le!

Engedelmeskedik, kérdés nélkül, egy pillanatra letérdel, hogy bedugja a nyamvadt töltőt a nyamvadt konnektorba. Úgy teszek, mintha nem látnám, és becsukom az ajtót.

Koen lustán lehuppan a mellettem lévő székre, szinte túl laza, mint egy nagy csúcsragadozó, aki a zsákmányát fürké-szi. Mintha az új szemétbegyűjtési rendet készülnénk meg-vitatni, és nem egy vérfarkas életének nagy pszichoszociális mérföldkövét. Talán ez a társdolog nem olyan nagy ügy?

– Úgy tűnik, Lowe... – Visszatérek a székemhez. A keze-met végighúzom a melegítőm szárán. – Nagyon védelmező. Szerintem veled és velem is.

– Hát nem kurvára imádni való? – Koen hangjából süt a szeretet. – Mindig ilyen volt, már a golyói leereszkedése előtt is. A legjobb vérfarkas, akit valaha ismertem.

Elmosolyodom.

– Örülök, hogy Misery jó kezekben van.

– És vice versa.

Félrebillentem a fejemet.

– Nem zavar téged, hogy ő egy vámpír?

– Egyértelműen fontosak egymásnak. – Úgy beszél, mintha a helyesléséhez soha semmi másra nem lenne szükség, amit nagyon aranyosnak találok.

– Szóval... – A nyelvemet végigfuttatom a fogam hátul-ján. – Szerelem első látásra, mi?

Koen összerezzen.

– Nem egészen. Lowe kicsit romantikus alkat.

– Ó?

– Valószínűleg a fene nagy tisztesség mellékhatása. Befolyásolja a világlátását.

– De a *te* világlátásod érintetlen. Mert te *nem* vagy tisztesség?

Nem válaszol, de olyan a szaga, mint aki egyetért.

– Annak, ami itt történik, kevés köze van a kedveléshez vagy a szerelemhez, Serena.

– Akkor *mihez* van köze?

Szünet. Az ajka felível.

– Komolyan?

Értetlenül bámulok rá.

– Jaj, gyilkos! Boldogan le is betűzöm neked, ha kell.

– *Tényleg* kell. Lehetőleg úgy, mintha ötéves lennék.

– Nem biztos, hogy megy úgy, hogy tizenhét éven aluliak is hallhatják.

– Hogy... *óóóó!* – Az arcomat előnti a forróság. Miután sokáig meredtem bagolyszemekkel Koenre, rájövök, hogy úgy ölelem a mellkasomat, mint egy viktoriánus nevelőnő, és hirtelen elengedem.

– Én... – A fejemet rázom, nem akarok szexuális felvilágosítástól megfosztott árvának tűnni, aki azt hiszi, hogy a gyerek akkor születik, amikor a takony eléri a kritikus mennyiséget.

Nem vagyok az. Bár az voltam tinikoromban. Misery volt a vámpír-zálog, aki kötelezően az emberek között élt, hogy megöljék, ha a vámpírok megszegnék a két faj közötti tűzszünet feltételeit. A társasága voltam, egy árva, akit véletlenszerűen választottak ki, hogy a barátja legyen, és gondoskodjanak róla, hogy ne legyen túl magányos (amit *mindenki* leszart), vagy túl bomlasztó (amitől *mindenki* összeszarta magát félelmében). Csakhogy a Véletlenszerűen Kiválasztott Emberi Árváról kiderült, hogy inkább a Szándékosan Kiválasztott Ember-Vérfarkas Hibrid, Akit A Vámpíroknak Megfigyelés Alatt Kellett Tartani, Hogy A Világ Ne Tudja Meg, Hogy Az Emberek És a Vérfarkasok Valójában Szaporodás Szempontjából Kompatibilisek, és Ezért Esetleg Úgy Döntenek, Hogy Nem Utálják

Egymást, Sőt Esetleg Úgy Döntenek, hogy Összefognak
Egymással A Vámpírok Ellen.

Váratlan fordulat.

De akkoriban ezt senki sem tudta. Akkoriban az egész *értékem* kizárólag Miseryben tükröződött. Az én oktatósom az övétől függött. Mivel senkinek nem volt képe­sitése a nemzőszervek anatómiájáról tanítani egy vámpírnak, én sem kaptam szexuális felvilágosítást.

Viszont miután kiszabadultunk, végtelen mennyiségben fértünk hozzá az internethez, a randikhoz és pasikhoz. És persze a szexhez.

Csakhogy az réges-rég volt. Jó pár éve, melyek akár teljes földtani korszakok is lehet­tek. Akkoriban *ember* voltam. Nem rettegtem a teliholdtól, vagy attól, milyen színű vér csordul ki belőlem, ha megvágom magamat. Amikor elkezdett feltűnni, hogy valami nagyon-nagyon nem stim­mel velem, az egész szexkérdés nevetségesen triviálissá vált. Az elrablásom elején egy rövid ideig aggasztott, hogy talán rám erőszakolják. Amikor nem így történt, kellemesen fele­désbe merült.

És most itt vagyok. Gondolok rá. A szex egy óriási szárnyas sárkány, ami nyújtózkodva ébred­ezik a fejemben.

– Te... – Nagyot nyelek. – Ezek a biológiai változások, amiket említettél. Tudsz uralkodni magadon?

Kell egy perc, hogy a jelentés leessen. Amikor megtörténik, félig arra számítok, hogy Koen ellenszenvesnek találja a kérdést, de dacnak semmi nyoma sincs határozott vála­szában:

– Mindig.

Ettől könnyebb hinni neki.

– Szóval te gyakorlatilag csak azt akarod, hogy...?

– Így van. – Lazán bólint. *Igen, szeretnék egy csésze Earl Greyt. Igen, válaszolok egy rövid közvéleménykutatásra,*

cserébe tíz százalék kedvezményért a vásárlásomból. Igen, akarnék d...

– Remélem, nem hangzom önteltnek, de... miben más ez, mint a legtöbb emberi férfi reakciója, akikkel találkoztam? – Elborzadok, amint a szavak kicsúsznak a számon. – Úristen, *de* önteltnek hangzom. Bocsánat! Esküszöm, nem úgy járkálok, hogy azt hiszem, az arcom ezernyi erekciót indít be...

– Te vagy a leggyönyörűbb nő, akit valaha láttam – mondja egyszerűen.

Mintha nem lenne nagy ügy.

Mintha a zokniízlésemet dicsérné.

Mintha egy bibircsók tükörképéhez is hasonlíthatnék egy ajtógombon, neki az sem számítana.

Lehet, hogy pont erre van szükségem. A külsőm mindig fájó pont volt számomra. Valami csúnya, szégyellenivaló. *Túl fiatalon szexualizáltak*, mondta egyszer egy pszichológiadiplomás barátom. Miseryvel tizenkét évesek lettünk, és az utunk kettéágazott. Ő megnyúlt, kecses, éteri lett. Én lágyabb. Kerekebb. A testem hirtelen *megduzzadt*. Olyasmivé virágoztam ki, aminek csípője és melle van, és az emberek – leginkább felnőtt férfiak – úgy néztek rám, ami a kényelmetlen és a veszélyes között váltakozott.

Talán ez jó, vélekedett Misery borúlátóan, észrevéve, ahogy Mr. Elrod követi a mozdulataimat. *Talán ez azt jelenti, hogy gyönyörű vagy?*

Kétlem, hogy az, hogy nálam kétszer idősebb férfiak megbámulnak, bármi mást jelentene, mint hogy ki akarnak használni. És ez volt a lényeg. Misery volt a zálog. Miserynek életben kellett maradnia, vagy egy fajok közötti háború dúlt volna az észak-amerikai kontinens déli részén. Mindenekelőtt Misery *különleges* volt, és így tiltott terület.

Én viszont egy emberi árva voltam. Pótolható. Tizenkettő egy tucat, még annyit sem értem. Értéktelen voltam, és a személyzet ezzel tökéletesen tisztában volt. Láttam a pillantásaikban. Hallottam a megjegyzéseikben, mert sosem fáradtak azzal, hogy suttogjanak. Éreztem abból, mennyit kellett kérnem, nyafognom, könyörögnöm, érvelnem azért, hogy megkapjam az első melltartómat, vagy olyan ruhákat, amelyeket nem nőttem ki pár hónapon belül. Ki voltam szolgáltatva nekik, védelem nélkül. Ha nem lettem volna óvatos, ki tudja, mi történhetett volna?

Én tudtam. És amikor tizenkettő lettem, éjszakánként elkezdtem széket támasztani a szobám ajtajához.

– Nem kétkem, hogy sok férfi közeledik hozzád, de nem vagyok ember, úgyhogy nem tudom biztosan, miben különbözik ez. – Vállat von, újfent untatja a beszélgetés. – Lehet, hogy csak mennyiségi kérdés. Végül is, ezek hormonok. Szex. A többi: kedvelni vagy szeretni valakit, nem jár vele.

– Értem. – Az ujjaimmal dobolok a karfán, és hátradőlök, megfigyelek. Nemcsak Koent, hanem azt, hogy Koen milyen érzést vált ki *belőlem*. Az előző életemben egy pillantásra sem méltattam volna őt. A vérfarkas Serena viszont fürkészsze nézi a fekete hajtincset, ami a homlokába hullik; a simára borotvált, agresszívan jóképű arcát. Túlságosan intenzív, túl érdes. Túl nyers, és legalább egy évtizeddel idősebb nálam.

Van – volt? – egy típusom: aranyos, udvarias, gondoskodó. Kisfiús. Korombéli. Gyengéd fiúk, akik aláhúzták a kedvenc szövegrészeit a könyvekben, melyeket könyvtésóként olvastunk, és akik eléggé biztosak voltak a férfiasságukban, hogy kölcsönvegyék a hidratálót, amikor nálam éjszakáztak. Sosem kedveltem, ha lerohannak.

Koen egy olyan falka alfája, ami elfoglalja az ország negyedét. Koen már azzal összezavar, ha egy levegőt szí-

vunk. Koen olyan szöges ellentétben áll azokkal a férfiakkal, akiket kedvelek, hogy ahhoz szögmérő kell.

– A lényeg az – foglalom össze, mintha csak pár percet szánnék a találkozóra –, hogy vonzónak találsz.

– Az talán az „enyhe kifejezés” szótári definíciója, de igen.

Kissé felhevülök.

– De nem fogsz... izé, belehalni, mert megszakad értem a szíved?

Felsóhajt.

– Az emberek annyira kurvára drámaiak!

– A vérfarkasok pedig akkora pöcsfejek – válaszolom édesen.

– Mázlid, hogy benned keveredik a kettő.

Az arcom belső oldalát harapdálom, kétségbeesetten próbálom palástolni, milyen remekül szórakozom. A tekintetében kavargó jókedvből ítélve ezzel tökéletesen tisztában van.

– Nos, ezen az irántam érzett vonzalmon láthatóan nem tudsz uralkodni, úgyhogy nem mondom, hogy hízolgő. És remek fickónak tűnsz. Te... jól keresel, és úgy festesz, mint aki sok időt tölt félmeztelenül tűzifa hasogatással...

– Nem.

– Nem?

– Vérfarkas vagyok, saját hőt termelek.

Logikus.

– Azt akarom mondani, hogy nyilván jó parti vagy. De nagyon keveset tudok rólad. Fogalmam sincs a korodról, a keresztnevedről, a kedvenc színedről... – Végigmérem. – Valószínűleg a fekete. A fekete az, igaz?

– Igazából jobban szeretem a vöröset.

– Mint az emberi vér?

Nem tagadja.

– Oké. Nos. Mint mondtam, köszönöm a figyelmességedet. Sajnos nem vagyok abban a helyzetben, hogy belekezdjek egy kapcsolatba, úgyhogy vissza kell utasítanom az ajánlatodat, és...

– Miféle ajánlatomat?

– Amit te... – A homlokomat ráncolom. Mert *nem* tett ajánlatot.

– Ez a beszélgetés *nem* egy ajánlat, gyilkos.

Ez... igaz, bár azt nem tudom biztosan, ez miért csak most esik le. Koen nem mozdul rám. Nem próbál meg nagyon finoman beszambáznai az életembe. *Nem* döntött úgy, hogy ha összejön velem, az tökéletesen kiegészítené Lowe és Misery kis családját, és akkor időről időre rendezhetnénk ünnepi vacsorát.

Nincs semmilyen elvárás.

De...

– Akkor miért akartad tudatni velem?

– Ez az igazság. Tudnod kell róla. – Ezt tárgyilagosan közli, mintha a *valódi* és a *megosztott* egymást fedő fogalmak lennének.

– És te rendkívül szoros viszonyt ápolsz az igazsággal? Egy pillanatig végigmér.

– Nem fogok *hazudni* neked, Serena.

– Nos, én valószínűleg *sokszor* fogok hazudni neked.

– Igen? – Szinte sármosan mosolyog. – Milyen hazugságokat mondasz?

– Mindenfélét. – Nagyot nyelek. A térdemet bámulom. – De csak a nagyobb jó érdekében.

– Biztos vagy benne?

Igen.

– És te? Biztos vagy benne?

– Biztos...?

– Honnan tudod, hogy tényleg a társad vagyok?

– Csak tudom. Bízhatok bennem.

Meglepő, de bízom is. Ami azt illeti, kevésbé aggaszt, hogy mit érez, inkább az, hogy...

– Honnan tudod, hogy valaki a társad? Tudni akarom, hogy én ugyanezt érzem-e irántad.

Elhessegeti a kérdést.

– Nem érzed.

– Honnan tudod?

– Ha úgy lenne, arról tudnál.

– Ez nem igaz. Talán a jelek ott vannak, de nem veszem észre őket, mert csak félig vagyok vérfarkas.

– Nem tudnád nem észrevenni.

A torkom kiszárad. A gyomrom elnehezül a csalódottságtól. Én...? Nem. Ugyan! Nem *akarok* társat, bármit is jelentsen. A szexuális készítéseimet borító pókhálók saját pókhálókat szőttek. Mindig is egy rakás egyedüllétre van szükségem. Ráadásul még mindig találgatom, hogy *mi* vagyok. Ez semminek sem a kezdete.

Kivéve, hogy...

– Tényleg... nagy biztonságban érzem magam. Itt, veled – vallom be, és egy pillanatra befelé figyelek, világosság után tapogatózom az érthetetlen testemben és a trükkös fejemben. Koen jelenléte megterhelő, és olyan érzés, mintha túlságosan megtöltött volna valamivel, de közben elképesztően csöndes pillanatot élek át. Nincs szorongás. Semmi fojtogató rettegés, hogy mi jön ezután. – Általában... Hát, kicsit leszív, hogy rájöttem, hibrid vagyok. De ebben a pillanatban egyáltalán nem félek.

– Azért, mert alfa vagyok. Nyugalmat és rendet sugárzunk.

– De Lowe mellett nem érzem ugyanezt.

Gyorsan elhessegeti.

– Ne gondolj bele túl sokat! Semmit sem jelent.

– De... – Egyáltalán miért nem hagyom annyiban? Most kínált nekem kiutat. – Oké. Na, akkor, mivel ez olyan kéretlen vágy szituáció, amivel nekünk... mindannyiunknak meg kell birkóznunk néha...

– Igen? – Úgy tűnik, jól szórakozik. Mintha tudna valamit, amit én nem. Nem kellene elkeseredettnek és visszautasítottnak éreznie magát?

– A legjobb barátnőm férj... társának a legjobb barátja vagy. És szeretnék jól kijönni veled. Talán lehetnénk, tudod, barátok.

– Mit szólna az udvarias ismerősökhöz? – ellenkezik.

Nem tudom, hogy komolyan mondja-e, úgyhogy bólintok.

– Áll az alku. Te pedig csendben sóvárogatsz utánam, ha muszáj.

Halkan, érdesen felnevet. Leginkább a szeme sarkában látszik, de így is körbevesz.

– Köszönöm.

Nem tűnik túlságosan lesújtottnak. Vagy talán csak az a típus, aki minden helyzetben megtalálja a humort. Régen Miseryvel mi is ezt csináltuk: ha gajra mentek a dolgok – ami mindig megtörtént –, kinevettük. Néztük, ahogy még jobban gajra mennek. Hisztérikusán viselkedtünk, de szórakoztató módon.

Még most is ez vagyok. Misery lehet, hogy megállapodott, elárasztotta az összetartozás érzése, de én egy kurva katasztrófa vagyok.

– Amúgy sem akarnál, ha nincs ez a biológus. Kész csőd vagyok – mondom leverten, alig hallhatóan.

De ő hall engem.

– Ó, igen. Az vagy.

– Hé! – Felszegem az állam. – Én mondhatok ilyet. *Neked* nem kéne.

– Serena, egy félig ember vérfarkas vagy, aki beismeri, hogy sorozathazudozó, nem tudja, hogyan működik az elektromosság, és kétségtelenül nyakig úszol az összetett PTSD-ben. Hidd el nekem, egy *kisbaba* is mondhatja!

Tényleg fel akarnék háborodni, de kitör belőlem a nevetés. Aztán Koen feláll, az ajtó felé indul, és újra megüli a súly a gyomromat, ami mintha nehezebb lenne csak azért, mert elmegy, és még nehezebb, mert azt szeretném, hogy maradjon még egy másodpercig.

És aztán rám ereszkedik a felismerés, olyan kérlelhetetlenül, mint egy kis földrengés, hogy... ez az. Az életem hátralevő része. És talán lassan, óvatosan elkezdhetném élni.

– Tudod – mondom, amikor kinyitja az ajtót, és nyers emlékeztetőt kapok arról, hogy létezik egy világ ennek a szobának a falain túl. – Igazából azt hiszem, talán én...

Rám néz a válla felett.

– Csak... – A hasamban melegség van. – Úgy tűnik... Misery és Ana szeretnek téged, vagyis kedves pasi vagy. Mi talán... megpróbálhatnánk együtt lógni valamikor? Talán egy kávé. Vagy... Nem tudom, ti mit csináltok, ha elmentek valahová, de... Az a helyzet, hogy nagyon keveset tudok rólad, de eddig valahogy kedvellek.

Soha nem mondták még esetlenebbül azt, hogy *Hé, szeretnék randizni veled*, de no para. Mert Koen tekintete ellágyul a jókedvtől, elnéző és talán kicsit gyengéd is.

A szavai azért érződnek úgy, mintha egy borotvaéles kés csusszana a bordáim közé.

– Komolyan gondoltam, amit mondtam, gyilkos. Ez a társdolog a dugásról szól. Azt a részemet, ami számít, nem érdekel. Kedvelsz vagy sem – közli kedvesen –, fikarcnyit sem érdekel.